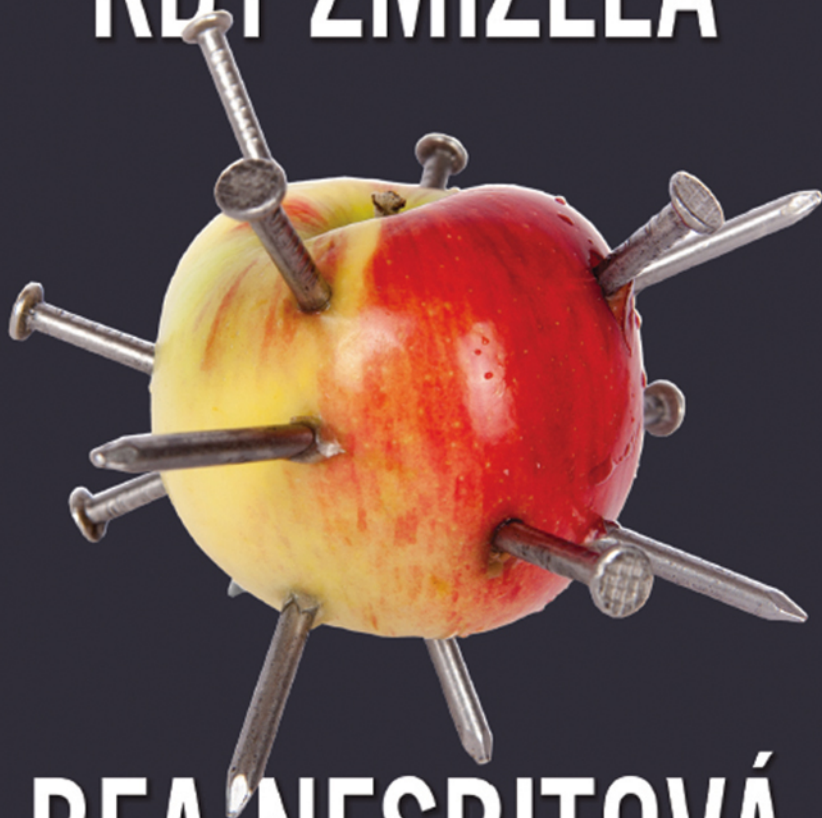

JOANNA SCHAFFHAUSEN

NOC, KDY ZMIZELA

BEA NESBITOVÁ

Někde blízko číhá smrtelné nebezpečí

Joanna Schaffhausen

NOC, KDY ZMIZELA BEA NESBITOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

THE VANISHING SEASON

Text Copyright © 2017 by Joanna Schaffhausen
Published by arrangement with St. Martin's Press
Translation © Roman Lipčák, 2018
Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-014-7 (pdf)

Joanna Schaffhausen

NOC,
KDY ZMIZELA
BEA NESBITOVÁ

Přeložil Roman Lipčák

*Matce a otci,
kteří mě vychovali
v domě plném nádherných knih*

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji Americké asociaci autorů detektivek a nakladatelství St. Martin's Press za to, že sponzorují cenu za debut v žánru kriminálního románu, i za to, že dali příležitost mé knize. Poděkování patří i ředitelce nakladatelství Minotaurus Kelley Raglandové za odpovědi na desítky dotazů nezkušeného nováčka a hrdinné redaktorce Elizabeth Lacksové, která mě vedla svou zkušenou rukou. Velký dík náleží i mé agentce Jill Marsalové za neocenitelné rady, nápady a podporu.

Ukazuje se, že nemám-li čtenáře, kterým bych se zodpovídala, slova zůstávají napevno uvězněná v mé hlavě. Jsem vděčná svému nemilosrdnému čtenářskému beta-týmu za to, že mě přiměl ke psaní. Za zápal, uvážlivou kritiku i otázky, kterými jste mi pomohli, jsem vděčná vám všem: Julii Kline Benamatiové, Katie Bradleyové, Stacii Brooksové, Ronymu Camilleovi, Ethanu Cusickovi, Rayshellu Reddick Danielsovi, Michelle Farleyové, Jasonu Grenierovi, Suzanne Hollidayové, Shannonu Howlovi, Katie Hullové, Jacondě Kearseové, Robbiemu McGrawovi, Kimberly Mooreové, Tali Kastnerové, Michelle Kieferové, Rebecce Gullotti LeBlancové, Jill Svihovecové, Dawn Volkartové, Michelle Wegerové a Paule Woolmanové. #Team-Bump jede dál!

Můj nehynoucí vděk a díky patří Amandě Wildeové: za těch téměř dvacet let, co se kamarádíme, se stala spolupačatelkou všech zločinů, které zrodila moje představitost, a jako jediná redigovala všechny pracovní verze tohoto románu. Má milá, jsi vzácný poklad.

Ráda bych poděkovala i týmu prarodičů, který mi umožnil najít si čas na psaní: Brianovi a Stephanii Schaffhausenovým a Larrymu a Cherry Rooneyovým.

A konečně z celého srdce děkuji všem dobře naladěným duším, které se mnou sdílejí střechu nad hlavou: Garrettu Rooneymu, mé skálopevné opoře, lásce a jedinému čtenáři, který mě smí obtěžovat i v noci, a naší mudrlantské a rozpustilé dceři Eleanor, jež má větší smysl pro spravedlnost než většina dospělých, které znám.

Před čtrnácti lety

Je příliš tma na to jít ven, ale spát se nedá, protože je moc vedro. Otevřeným oknem se ke mně linou zvuky letní noci: smějící se mládež, pleskání míče o dlažbu. V dálce nařikají sirény. Ležím v rozmáchné pozici Ježíše na kříži, aby se jednotlivé části těla navzájem nedotýkaly, ale moje kůže se i tak propaluje do prostěradla. Vstanu, pokradmu sejdu do přízemí a vyjdu ven do stojatého vzduchu. Město celý den vstřebávalo sluneční záři a z betonu teď vyzařuje horko.

Courám se po okolí, ale nikoho známého nepotkávám. V oknech nade mnou se točí větráky, zaslechnu útržky hádky i zvuků linoucích se do noci z televizorů. Jack a Lindsay Bierenbaumovi jsou v sobě. Zastavím se ve tmě pod jejich oknem a v té chvíli poprvé spatřím tu dívku na kole. Má na sobě hodně krátké kraťasy a dlouhé vlasy stažené do ohonu za ní vlají, jak jede k osvětlenému parku na druhé straně ulice.

Už je skoro tam, když ji dojede auto. Ve světle pouliční lampy jsou jako na jevišti a ze mě se stává divák. V autě sedí jakýsi muž a povídá děvčeti něco, co neslyším. Gestikuluje, asi se ptá na cestu. Dívka seskočí z kola a ukazuje dál ulicí, ale řidič nepokračuje v jízdě. Vystupuje z vozu. Vidím, že v ruce drží nějaký hadr, a napadá mě, že je to asi kapesník, kterým si otírá pot.

Mýlím se.

Děvče se chvíli brání, když jí přitiskne tkaninu na ústa, a pak mu bezvládně znehybní v náruči. Nacpe ji na zadní sedadlo vozu a udělá to tak rychle, až mám dojem, že se mi

to zdálo. Přimrazilo mě to na místě, ohromením se nemůžu hnout. Zahlédne mě, když nakládá dívčino kolo do kufru. Naše pohledy se přes ulici setkají. Pořád stojím bez pohnutí.

Dlouho na mě upřeně hledí a pak zvedne prst ke rtům.

Trhnu sebou, když se ozve bouchnutí dveří auta. Odjíždí a já ho znovu spatřím až o hodně později, ve zprávách, kde spolu s ním vidím i obličeje dalších zmizelých mladých děvčat.

Od chvíle, kdy jsem ho poprvé spatřil, mám celou tu dobu v hlavě jeho podobu, to, jak si tiskne prst ke rtům. Vidím, jak nakládá tělo té dívky do auta, jako by bylo z hadrů. *Pššššt. Nikomu ani slovo.*

Nikdy nikdo se o tom ode mě nedozvěděl.

Současnost

Ellery Hathawayová se vynořila z párou zamžené koupeľny, dosucha si vyfrotýrovala vlasy, spěšně se oblékla a byla připravená k odchodu, ale Sam se pořád ještě válel v hrubém povlečení na rozvrzané matraci postele v motelu. Pokaždé se chtěl ještě trochu zdržet, dát jí ještě jednu pusu. Byla to jedna z věcí, které se jí na něm protivily. „Už je skoro půlnoc,“ připomněla mu a přehodila mokrou osušku přes opěradlo laciné motelové židle. Pokoj se jako vždy topil v přítmí, protože nechtěla, aby ji viděl úplně nahou. Vedly ji k tomu spíš praktické důvody, než že by ho chtěla dráždit, ale čím větší zdrženlivost projevovala, tím víc ji chtěl. Teď už měla jeho plnou pozornost.

Odkulil se k nočnímu stolku, aby si připjal náramkové hodinky, ale k tomu, aby vstal a oblékl se, se stále neměl. „Už je červenec. Připadá mi, jako by Den obětí války byl teprve včera.“

Přešla k oknu a vyhlédla do dusné noci. Ve tmě černé jako uhel se tyčily stromy. Štěrkem vysypané prostranství se táhlo něco přes tři metry za motel, pak začínal hustý les a v něm se skrývala neviditelná stvoření. „Brzo unese další,“ prohodila. „Stejně jako loni. A my jsme nepodnikli nic, abychom tomu zabránili.“

„Proboha, Ellie. Nezačíněj s tím zas.“ Posadil se a natáhl si kalhoty. „Dohodli jsme se přece, že už to necháš být.“

Opřela si čelo o okenní sklo rozvibrované letitou klimaticzní jednotkou, která se namáhala hned pod ním, a cítila, jak jí hukot proniká do žil. „Tři lidé zemřeli,“ shrnula spíš

pro sebe než pro Sama. Ten to od ní vyslechl už tolikrát, že to nemusela zrovna v téhle chvíli opakovat. Naposled se na to téma bavili asi tak před víc než půl rokem – on byl tehdy náčelník a ona nižší strážní důstojník. Tehdy ji neposlouchal, ale to se mohlo změnit, protože teď nabízela něco, co chtěl.

Do půl těla nahý přistoupil k oknu. Dlouhé končetiny měl v pohybu sladěné. To byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily. „Nemáme žádný důkaz, že by došlo k vraždě,“ upozornil ji. „Víš to stejně dobře jako já. Dokonce ani nevíme, jestli jsou mrtví.“

„Jsou.“ První z nich, devatenáctiletá Bea Nesbitová, zmizela před třemi lety někde mezi Woodbury a Bostonem, kam chodila do školy. Tehdy se do vyšetřování zapojila státní policie a Ellery za to byla vděčná. Byla v místním policejním sboru teprve sedm měsíců a Nesbitovy v té době ještě neznala. Uplynulo deset dnů, Bea byla stále pohřešovaná a Ellery dostala poštou první přání.

Stála u okna se svěšenými rameny a Sam jí po nich jemně přejel prsty. „Je docela běžné nechat předešlý život za zády a neohlížet se.“

Ucukla před jeho dotykem. Nikdo jí nemusel vysvětlovat nutkání zmizet, když sama už déle než deset let neviděla svoje vlasy v přirozené barvě. Poslední dobou je měla obarvené do praktického tmavě ořechového odstínu; když doma splachovala zbytky přelivu do bílého porcelánového umývadla, barva jí připomínala zaschlou krev.

Sam měl černé vlasy s poctivým popraškem pepře a soli. Byl o dvaadvacet let starší a propracoval se služebním žebříčkem v Bostonu, aby pak přijal místo policejního náčelníka v malém městě Woodbury, kde inteligencí strčil všechny ostatní policajty do kapsy. Ellery byla ve zdejším policejním sboru jediná ženská, což v osmičlenném obsazení nebyl žádný zázrak, ale znamenalo to, že se i při Samových značných schopnostech vyznačovala něčím, co jemu chybělo.

„Bea Nesbitová, Mark Roy a Shannon Blessingová jsou mrtví,“ připomněla mu a otočila se k němu, aby mu ta slova mohla sdělit do očí. „Jestliže nic nepodnikneme, během následujících čtrnácti dnů k tomu výčtu přibude další jméno.“

Budeme jednat s další truchlící rodinou, které nebudeme moct dát žádnou odpověď. Tohle chceš?“

„Co bych podle tebe měl dělat? Tyhle případy už přece prošetřilo jak naše oddělení, tak i jiné složky. Nemáme mrtvé, nemáme důkazy, schází jakýkoli náznak, že vůbec došlo ke zločinu. Já tě neberu na lehkou váhu, Ellie, ale k tomu, abych se do něčeho pustil, potřebuju něco víc než jen tvůj pocit.“

Cítila, jak jí planou tváře, a odvrátila se. Alespoň že to nenazýval ženskou intuicí. Vedle toho, co uváděly vyšetřovací spisy, měla jen jeden důkaz a ten byl zamčený u ní doma v šuplíku prádelníku, v obálce, aby se na ty pohlednice k narozeninám nemusela dívat, pokud je vyloženě nehledala. Ostatně na nich nebylo moc co k vidění. Uměla si představit, jak by se asi Sam tvářil nechápavě, kdyby mu je ukázala a pokusila se vysvětlit, co znamenají.

To není důkaz ničeho jiného, než že jste o rok starší. Blahopřeju, policistko Hathawayová. Stárnete stejně jako všichni ostatní.

Možná kdyby mu vyprávěla o těch jiných narozeninách, co měla před lety, pak by třeba pochopil. Musel by začít jednat. Ale možná by se na ni díval jen v hrůze a s politováním. Na každý pád, jakmile by se mu svěčila, už by se to nedalo vzít zpátky.

„Mohl bys ty případy znovu otevřít,“ navrhla a snažila se mluvit vyrovnaně. „Podívat se na ně z nového úhlu. Kdyby se nám povedlo zjistit, co měly oběti společného, mohli bychom pachateli zabránit, aby unesl další.“

„Jsi jediná, kdo se domnívá, že je něco spojovalo.“

„Tak mi svěř vyšetřování.“ Bojovně k němu pozvedla bradu, aby lépe čelila odmítnutí. V sestavě oddělení byl jen jeden detektiv – a rozhodně to nebyla ona.

Ze Samova výrazu vyčetla beznaděj a pak soucit, což bylo ještě horší. Sotva zratelně zavrtěl hlavou. „Víš, že to nejde.“

„Dobře. Tak jo. Jen to na mě pak nesváděj, až ti nahlásí dalšího pohřešovaného.“ Přešla pokojem, aby si obula služební boty.

„A co si počneš, když se nic takového nestane? Na co se zaměříš pak?“

Zvedla k němu oči. „Chceš tvrdit, že bez toho nemůžu být?“

Neuhnul pohledem. „V koutku duše možná opravdu ne. Přiznej si to, Ellery. Vyžíváš se v dramatických situacích.“

„Tak to teda ne.“ Rázně boty zašněrovala a postavila se. „To ty máš tendenci vždycky všechno komplikovat.“

Pokusila se kolem něj projít, ale chytil ji za paži. „Zůstaň,“ promluvil skoro šeptem a prsty jí sjel po jizvách k útlému zápěstí. „Můžeme si o tom promluvit.“

Zvrátila ruku tak, aby se dotkli prsty, ale do očí se mu nepodívala. „Jeď domů, Same. Julia se bude divit, kde jsi tak dlouho. Uvidíme se ráno, ano?“

Beze slova ji pustil a ona vyšla do sálající noci. Z korun vysokých borovic k ní promlouvali zde žijící živočichové; mířila ke svému nákladáčku a pod nohama jí křupal bílý štěrk. Ve vlhkém ovzduší Nové Anglie se jí tričko lepilo na upocenou pokožku. Ellery se zastavila s rukou na dveřích auta a přejela zrakem po řídkém okraji lesa. Vybrala si tuhle poklidnou výspu, protože ležela na hony vzdálená od velkoměst kypících tisíci lidí. Když na stanici nebylo moc co na práci, což upřímně řečeno povětšinou nebylo, kolegové se sesedli a debatovali, co by dělali, kdyby se v jejich ospalém maličkém Woodbury stalo něco opravdu hodně závažného. Například bankovní loupež, kdyby snad někoho při návštěvě titěrného centra, kde se nalézala lékárna, pošta a pár obchodů, náhodou napadlo, že by ze zdejší banky vyrazil nějaký ten milion. Hoši v uniformách byli přesvědčení, že by neřády dopadli dřív, než by na útěku překročili hranice města. Sam věděl své, uculoval se, když poslouchal, jak se kasají, a snažil se přes služebnu zachytit její pohled, aby na ni posměšně mrkl, ale Ellery před jeho očima vždycky uhnula. *Raději si o nic takového nekoledujte*, říkala si.

Teď se vyhoupla do auta a zapnula telefon. Zcela temnou kabinu strašidelně osvětlila matná záře displeje. Zmeškané hovory a esemesky dokládaly, že se v uplynulé hodině musela neobyčejně zvýšit její obliba. Volala jí matka, ale vzkaz nenechala. Nad textovkou od Bradyho se musela usmát: *Dnes se narodilo 6 koťat. Na rukou mám jen drobné škrábane, ale bolí jako čert. Pošlete posily!* Úsměv jí ale přešel, když si všimla

dalšího zmeškaného hovoru a vyslechla vzkaz, který volající zanechal. „Už se zase perou, prosím, rychle přijďte,“ šeptal mladý vystrašený hlas z hlasové schránky.

Ellery odhodila mobil a vyrazila z parkoviště motelu tak prudce, až štěrk odletoval od pneumatik. Nenamáhala se zabrzdit a zavolat zpátky, protože z časového údaje vzkazu vyrozuměla, že se opozdila o třiadvacet minut. Naštěstí už bylo tak pozdě, že byl nulový provoz, takže městem projela v rekordním čase. Sjela z hlavní silnice. Kolem panoval klid, v domech, zastrčených poměrně daleko od vozovky, se nesvítilo. Průměrný obyvatel Woodbury sice neměl moc peněz, zato měl hodně čtverečních metrů. Ten stav se promítl do velkých zarostlých pozemků oddělujících malé zchátralé domky, jaké se ve velkém stavěly po druhé světové válce. Od té doby tu stály, jeden jako druhý se stejnými markýzami vyšisovanými sluncem, za ta léta zkrabatělými, a nikdo je nezveleboval. Ellery přibrzdila, protože se blížila k cíli, a světla vozu zachytila oprýskaný nátěr bílého laťkového plotu a dětské jízdni kolo pohozené na přední zahrádce.

Z otevřených oken proudilo žlutavé světlo, ale Ellery neviděla, že by se uvnitř něco hýbalo. Vypnula motor a v nastalém tichu se jí hlasitě rozbušilo srdce, protože si dovedla představit konflikt, k němuž se schylovalo. Z náplně její jinak rutinní práce patřily právě domácí spory k nejnevyzpytatelnějším. Soustředila se sice na to, aby Sama pohnula k činu v případě trojice pohřešovaných, ale k poslední oficiální vraždě došlo ve Woodbury v roce 1983, kdy Tom Pickney zastřelil svého bratra Terrance poté, co zjistil, že mu chodí za ženou.

Panovalo sice dusné vedro, Ellery však ze země u vedlejšího sedadla vylovila bundu se znakem policejního oddělení Woodbury, a než se vydala k domu, z uzamčené schránky v palubní desce vyndala i služební revolver. Ostře zaklepala na dveře se síťovou výplní a masivní vnitřní dveře se téměř okamžitě otevřely, jako by na ni za nimi někdo čekal. Mohutná postava Darryla Franklina vyplnila skoro celý dveřní rám, takže zakryla veškeré světlo a nebylo vidět, jestli za ním někdo stojí. „Co chcete?“ Hrbila se před ním a on se na ni mračil z výšky.

„Hlásili nám výtržnost ve vašem domě, pane Frankline.“

„Cože? Kdo vám co hlásil?“ Přejel pohledem po domech v sousedství, ale ulice byla temná a vládl v ní klid. „Nevidím, že by byl někdo venku.“

„Nezáleží na tom, kdo nám volal. Chci vidět Rosalii a Annu.“

Páchl potem a alkoholem, měl odulý obličej a nesoustředěný pohled. Chvilí nad jejím požadavkem uvažoval a pak se doširoka zazubil, ale nic přátelského v tom úsměvu nebylo. „Tady k žádné výtržnosti nedošlo,“ prohlásil a odmlčel se, aby se napil piva z plechovky, kterou třímal v ruce jako lopata. „Běžte domů, Ellie. Holka jako vy by se neměla tak pozdě potulovat sama venku. Mohlo by se vám něco ošklivého stát.“

Ellery se napřímila a ruku zlehka položila na pouzdro s revolverem. „To bylo oficiální oznámení, pane Frankline. Dobře víte, jak v takových případech postupujeme. Nemůžu odejít, dokud nevidím Rosalii a Annu.“

„Tohle je můj dům. Vyznám se v zákonech. Bez soudního příkazu vás dovnitř nemusím pustit.“ Lehce se při těch slovech zakymácel a pivo z plechovky vyšpláchno na pruh dlažby mezi nimi.

„V tom případě odjedeme všichni do města na stanici a tam to vyřeší náčelník. Velkou radost z toho, že ho budíme v tuhle hodinu, mít nebude.“ Ve skutečnosti se Sam nejspíš právě v tuhle chvíli tiše vkrádal domů, ale Ellery tu představu rychle zahнала z mysli.

Z Franklina vytryskl proud nadávek, ale ustoupil stranou natolik, aby mohla úzkou mezerou vejít. Překročila práh domu a otřela se přitom o propocené bavlněné tričko, které Franklinovi zakrývalo pivní pupek. V domě panovalo nepřírozené tíživé ticho, jež obvykle přichází po výbuchu násilí, jak Ellie znala ze zkušenosti. Popošla po prošlapaném koberci. Televizor v obývací místnosti hrál, ale zvuk měl ztlumený. Těžký vzduch ve stísněném prostoru byl prosycený kouřem z cigaret a zápachem po snědené večeři, která musela sestávat z něčeho tučného, paprik a cibule. Elliin pohled sklouzl z hnědé pohovky s čalouněním z umělého vlákna nacpané

skoro až k prasknutí a polštáři léty používání slehnutými na jednu stranu k polohovacímu křeslu La-Z-Boy s propálenou dírou v područce a k vyhloubenině velikosti pěsti ve stěně za ním. Promáčkliny si Ellie všimla už posledně, když tu byla takhle pozdě v noci.

„Rosalie? Anno? Jste tu? Tady je Ellie Hathawayová.“ Po těle jí přeběhlo zamrazení, protože stále nic nenasvědčovalo tomu, že jsou v domě všichni naživu, a Franklin jí stál v cestě ke vstupním dveřím. Dbala na to, aby na něj viděla aspoň koutkem oka, jak upíjí pivo a předstírá nezájem.

Po několika napjatých vteřinách se zpoza rohu pokoje přišouraly Rosalie Franklinová a desetiletá Anna. Rosa objímala dceru kolem ramen a pohled klopila k zemi. Ellie i z pěti metrů viděla, že Rosalie má opuchlou levou tvář. „Policistko Hathawayová, takhle pozdě v noci jste sem nemusela jezdit.“

„Není vám nic?“ zeptala se Ellie a přistoupila blíž, aby si lépe prohlédla pohmožděny.

„Ne, není.“ Rosalie se od Ellery odvrátila a skryla obličej za prameny tmavých vlasů. „Měla byste jít.“

Franklin otevřel síťové dveře tak prudkým úderem, že narazily venku do zábradlí, a ženy sebou leknutím trhly. „Jo, měla byste jít. Vidíte, že jim nic není.“

„Hned to bude.“ Ellery ta slova adresovala spíš Rose a Anně než Darrylovi. „Pojďme na chvíli před dům, já, vy a Anna.“

Vedla je obě ke dveřím a byla si jistá, že Rosalie nebude nic namítat, i když má strach, protože něco podobného prožívala každý den, každičký den se podrobovala příkazům, které šly proti jejím vlastním zájmům. Ellery pocítila mírnou výčitku, že využívá Rosaliiny slabosti, ale v jedné místnosti s Franklinem, který přešlapoval z nohy na nohu jako býk na pastvě, neměla šanci ji přesvědčit, aby podala trestní oznámení.

U dveří jim Franklin rukou silnou jako pařez zablokoval cestu. „Nák nemám chuť vás pustit ven,“ prohlásil rozhodným tónem.

„V tom případě vysílačkou nahlásím, že jste zadržel policistu jako rukojmí. Za takový čin si posedíte hezky dlouho ve vězení.“

Všichni zůstali stát jako přibití a Franklin zvažoval, co právě slyšel. Nakonec nechal paži klesnout a pustil je ven. Ellery vydechla úlevou, když se dostali na čerstvý noční vzduch. Rosalie i Anna byly obě naboso, Anna na sobě měla župánek s motivem disneyovské princezny, který jí byl krátký, a Ellery je tedy dostrkala přes napůl uschlou trávu na kraj trávníku. Franklin zůstal stát u domovních dveří, mlčel, ale jeho dlouhý stín se táhl daleko z domu. „Co se tu dnes večer stalo, Roso?“ zeptala se Ellie tiše.

„Nic,“ odvětila Rosalie důrazným tónem, objímala se pažemi a zírala jí kamsi přes rameno. „Nic se mi nestalo.“

„Uhodil ji, protože chtěl k večeři tacos, ale máma dneska neměla čas nakoupit.“

„Anno!“

„Je to pravda.“ Holčička si založila ruce na prsou a zadívala se na matku.

„Není to pravda. Jen se zlobil, protože mu šéf tenhle týden osekal pracovní hodiny,“ vysvětlovala Rosalie naléhavým šeptem.

„Minule to bylo proto, že ho zlobila záda,“ připomněla jí Ellery. „Čím to zdůvodní příště?“

„Vy to nechápete,“ zamumlala Rosalie. Ramena jí poklesla a hleděla vytrvale do země. Ellie se zadívala stranou k pouliční lampě, kolem níž vířivě poletoval hmyz, protože věděla, že by stačilo vyhrnout si rukávy, odvést ji na světlo a ukázat jí jizvy. *Já jsem si vydupala normální život*, řekla by jí, *a vy máte taky šanci*. Snad by ji potom Rosa poslechla a požádala soud o ochranu. Mohla by Darryla vyhodit z domu, sehnat si lepší práci, vrátit se do školy, zařídit si s Annou klidný domov a každý den až do konce života vařit k večeři, na co bude mít chuť.

Ellie při tom pomyšlení ztěžka polkla, protože věděla, že tohle Rosa neudělá. Neobětuje celou svou nejistou existenci za hrst slibů. Ellery se táhle nadechla a zabodla do Rosalie přísný pohled. „Nemusíte si to od něj nechat líbit. Opravdu ne. Stačí jedno slovo a já vás odsud i s Annou okamžitě odvezu někam do bezpečí. Nebo můžete učinit výpověď, podat na něj oznámení a já ho na místě zatknu.“

„Vy?“ Rosa si ji pochybovačně změřila.

„Ano, já,“ odpověděla Ellery s větší jistotou, než jakou cítila. Pohlédla ke dveřím domu, odkud je Franklin zarputile sledoval, a uvažovala, jestli mají v domě střelnou zbraň. Měřila téměř sto sedmdesát centimetrů a měla vysportovanou postavu, ale Franklin ji převyšoval skoro o třicet centimetrů a byl o víc než pětacyřicet kilo těžší.

„On s vámi nikam nepojede. A navíc, k čemu by to bylo dobré? Zadržte ho, on se zítra nebo pozítří vrátí a kam se potom s Annou vrtáme?“

V sousedním městě měli ženský domov, ale kdyby ho měly využít, znamenalo by to odejít teď z domu s oblečením v ruksaku, a Ellery musela uznat, že Rosalie se neplete v odhadu, jak by to nejspíš dopadlo: Ellery by mohla Franklina zadržet, jenže šlo o prosté napadení, takže by byl na minimální kauci možná už za dvacet čtyři hodin zase venku. Dům patřil jemu. Bankovní účet byl taky jeho. Rosa s Annou by musely začít znovu od nuly. „Našli by se lidé, kteří by vám pomohli,“ zkusila to Ellery ještě jednou a rostlo v ní rozčarování z toho, že i v tomhle boji prohrávala. „Osobně udělám všechno, abych vám pomohla.“

Uvědomovala si, jak bezmocně takové prohlášení zní, už když ho vyslovovala, a potvrdila si to, když se Rose zatvářila odmítavě. „Ne ne. Musíme to vydržet ještě pár týdnů, než skončí léto, a na podzim mu zase zvýší úvazek a všechno bude v pořádku. Uvidíte.“ Táhla dceru k domu, ale Anna se z jejího sevření uvolnila natolik, že se otočila k Ellery, a jak škobrtala po nerovném trávníku, vrhla na ni prosebný pohled. Ellery udělala pár kroků jejich směrem, ale v mezích zákona byla bezmocná.

Síťové dveře se otevřely, pak za nimi ostře zaklaply a Rosalie s Annou zmizely uvnitř. Ellery osaměla s Franklinem. Byl rozložitý, světlo měl v zádech, takže obličej mu splýval s tmou, ale dobře viděla bělma jeho očí, které na ni zlostně upíral. „Držte se od mé rodiny stranou,“ varoval ji a výhrůžně zvedl prst.

„Ráda to udělám, když mi přestanete dávat důvod k vám jezdit.“

Svěsil ruku, vychrstl zbytek piva na zem a plechovku rozmačkal v prstech silných jako buřty. „Jestli mi ještě jednou zkřížíte cestu, nedivte se, když vám to oplatím.“

„Jak to myslíte?“

Pokrčil rameny a odhodil jí plechovku skoro pod nohy. „Když si to uprostřed noci takhle přihasíte ke mně domů, zasloužíte si, abych vám to oplatil. Bydlíte v Burning Tree Road, že jo? Jasně, byl jsem tam jednou na lovu a viděl jsem, kde žijete. Na tom starém statku, úplně sama.“

„Chcete mi vyhrožovat, pane Frankline?“

V přehnaném gestu zvedl odmítavě dlaň. „Co vás nemá, vážená! To jen tak ze sousedského zájmu.“

„Nejsme sousedé,“ usadila ho Ellery chladně. „Jestliže vás přistihnu na svém pozemku, zastřelím vás.“

Znovu se ušklíbl. „A tohle nebyla výhrůžka? Možná pozvání. Každopádně si můžete být jistá, že se ještě uvidíme, policistko Ellie. Ano, určitě se uvidíme.“

Ellery sevřela volant nákladáku o něco pevněji, jak projížděla po dlouhé hrbolaté cestě vedoucí k jejímu domu. Předešlí majitelé cestu upravili, než před čtyřmi lety nabídlí malou farmu k prodeji, jenže jak se v dalších letech střídaly mrazy a oblevy, pukliny a valy ji proměnily téměř do podoby lávového pole. Toto léto bylo zatím skoupé na déšť, a tak byla cesta rozpraskaná a prašná a od kol auta odletovaly kamínky a hlína. Farma nikdy nesloužila komerčnímu účelu, chovali tam vždy nanejvýš jen pár koní a nějakou tu drůbež. Ellery se líbila, protože stála dost daleko od hlavní silnice, za ní začínaly stovky akrů chráněného území pokrytého hlubokými lesy a ona měla pocit, že mezi stromy a hvězdami je podobně chráněná i ona sama.

„Nemáš strach z medvědů, kojotů a podobné havěti?“ neodpusťla si matka, když se sem Ellery ve svých čtyřiaadvaceti nastěhovala jako čerstvá paní domu. Na splacení farmy padly všechny její finance, ty krvavé peníze, a ona měla dojem, že tím dělá ostrý stříh mezi minulostí a budoucností.

„Tady medvědi nežijou,“ ubežpečila matku, která se jinde

než ve městě necítila ve své kůži, a samozřejmě nedodala, že i mámě musí být jasné, že existuje spousta děsivějších hrozeb než nějací medvědi.

Vystoupila z auta a vdechovala chladivé noční vůně, jimiž její bydliště v letních měsících oplývalo: neopakovatelnou směs planého kvítí, posečené trávy a zemité výpary z lesa v pozadí. Byla tma, kterou narušovaly jen špendlíkové hlavičky hvězd a srpek Měsíce na obloze, a panovalo tu takové ticho, že slyšela šumění vzdálených stromů. Dva prošlapané schody na verandu zdolala jedním krokem a odemkla patentní zámek na vstupních dveřích. Vzápětí zaslechla cvakání drápů na prkenné podlaze. „No tak pojd', Bumpo,“ pozvala ho, ale to už se do místnosti vrátil její baset a nadšeně vrtěl ocasem. „Bylo ti tu beze mě smutno?“

Klekla si, aby mu s radostným úsměvem podržela dlouhé uši porostlé hedvábnou srstí, a přitiskla k sobě jeho pevné neposedné tělo. Očichával každý centimetr jejího těla, prostřednictvím svého citlivého čenichu se seznamoval se vším, co venku zažila, a jí bylo jasné, že při té příležitosti do sebe nasál i pořádnou porci pachu Darryla Franklina. Franklinův pokus ji zastrašit jí strach nenahnal; byl to natvrdlý primitiv, který se po večerech nejčastěji zpíjel. Kdyby ho snad napadla nějaká nepředloženost, Ellie by ho určitě viděla přijíždět už z dálky.

Naposledy podržela Bumpa za ušima a pak se zvedla. „Tak zajdeme za barák, aby ses vyvenčil, jo?“ Nadšeně za ní klusal, prošli obyvákem a krátkou chodbou do kuchyně, kde odemkla zadní vchod a vypustila psa na malý dvorek. „Jen se tentokrát drž dál od skunků,“ zavolala na něj, než odpelášil do tmy. Rozsvítila na verandě zadní světlo, aby se k domu nestáhlo moc létavého hmyzu, a Bump zatím dováděl na kraji lesa. Moc na něj neviděla, ale slyšela, jak mu na obojku cinkají známky. Nechala psa, ať se vydovádí, a znovu vytáhla mobil, aby zjistila, že jí nepřišla žádná nová zpráva, ani přes Messenger, ani textovka – a docela se jí ulevilo, že dokonce ani Sam nenapsal.

Otevřela aplikaci Messengeru a podle malé zelené tečky zjistila, že Brady je on-line. *Jsou dvě ráno, napsala mu. Jděte spát.*

Nemůžu, odpověděl. Krmíme.

Přiložil fotku, na níž byla vidět jeho obrovská ruka, malá lahvička mléka a rozkošná kulička ze šedobílé srsti. Brady Archer pracoval ve zvířecím útulku Angelman, odkud si před pár lety, krátce nato, co se sem nastěhovala, přivedla Bumpa. Společná láska ke zvířatům a záliba v hudbě 80. let způsobila, že se svým způsobem spřátelili. Jejich vztah utužila skutečnost, že oba v noci nemohli spát, takže si i nad ránem mohli vyměňovat zprávy. *Nejkřčovitější balada*, napsal například.

Hračka, odepsala. „I'd Do Anything for Love“ od Meat Loafa. Už tím jménem, plátek masa, ostatně suverénně vítězí i v kategorii Nejpraštěnější pseudonym.

Já se přikláním k „Don't Stop Believing“. Text té písně, to je snůška nahodilých věcí, na které autor kouká z okna. Pouliční světla. Lidi. Co tím vůbec chtěl básník říct?

To je rouhání! Ta skladba znamenala kulturní přelom a skupina Journey je legenda.

To jistě. Trapácká legenda.

Výměna ostrovtipných postřehů s Bradym jí připomněla, jak si za dusných nocí, kdy se zdálo, že horkem oprýská nátěr ze stěn, povídala s bratrem Danielelem, ještě když spolu všichni bydleli v laciném nájemném bytě v Chicagu. Ellie Bradymu o Danielovi nic nevykládala, vlastně se mu nesvěřila s ničím příliš osobním, a on se na žádné podrobnosti nevyptával. Právě proto jejich vztah trval. Už přestávala věřit, že získá nějaké přátele, protože ti přece většinou kladou otázky, na něž jim nemohla dát odpověď. Například „*Odkud pocházíte?*“ nebo „*Kde jste přišla k těm hrozným jízvám?*“ Rádi chodí na návštěvy k vám domů a chtějí si povídat o vaší rodině, vlastně by nejraději vylomili víko truhly, kde máte uložený celý život, a začali se v ní přehrabovat. Brady takový nebyl. Byla ve střehu a vyčkávala, kdy to přijde, když na počátku zapředli debatu o dlouhosrstých psích plemenech a dlouhovlasých kapelách, ale smršť otázek nenásledovala. Dál si nezávazně povídali, vtipkovali, až se nakonec uvolnila, jen tak maličko, aby vpustila do svého života jednoho přítele. Takový stav nejspíš vyhovoval i jemu. K přesvědčení, že ani Brady neměl

jednoduché mládí, došla na základě jediné věty, kterou se kdy zmínil o své matce: „Žije v Texasu,“ utrousil pouze.

Občas bývalo složité nepustit se do podrobností. Například když se jí ve zprávě zeptal: *Znáte někoho proslulého?*

Ano, napadlo ji okamžitě, *sebe*. Nebo spíš nechvalně proslulého, tak by to bylo přesnější. Vloni jednou zapnula televizi a narazila na film, v němž ji ztělesňovala vyhublá světlovlásá holka, jen se ta postava jmenovala Annabelle a měla prsa, o jakých se Ellery ve čtrnácti letech ani nesnilo. Film se jmenoval *V myslí šilence*, ale nebyl to příběh o ní. Ona v něm nefigurovala ani jako kladná hlavní postava, ani jako záporná, nýbrž představovala jen nevyhnutelné pojítko mezi nimi. *Žijeme ve Woodbury*, odpověděla tehdy Bradymu. *Koho proslulého bych tu asi mohla potkat?*

Proč jste v tuhle dobu ještě vzhůru? napsal jí teď. *Nemůžete spát?*

Hleděla na rozsvícený displej a v myšlenkách zabloudila k trojici pohřešovaných. Když se ztratila Ellery, bylo na nohou celé město a všichni ji hledali. Po Bee, Shannon a Markovi už nepátral nikdo. Za pár týdnů přijde na řadu další jméno a vypukne nové pátrání, policie i dobrovolníci budou v rojnicích pročešávat les, jako řádky mravenců na pikniku. Ellery se kousla do rtu, a aniž o tom moc přemýšlela, vytukala otázku: *Vyměnil byste svůj život za život někoho jiného?*

Brady dlouho nereagoval. Pak přišla odpověď: *Záleží na tom, kdo by to byl.*

Někdo, koho byste neznal, upřesnila v další zprávě.

Další dlouhé mlčení. *Snad ano. Musel bych se nad tím zamyslet.*

Ellery v posledních téměř třech letech nemyslela skoro na nic jiného.

Ukončila konverzaci s Bradym a zavolala Bumpa zpátky do domu. Vychlemtal celou misku vody a pak se se záupněm svalil na prkennou podlahu. Ellie se odebrala do druhé místnosti, kterou si předělala na kancelář, ačkoli si práci nosila domů zřídkka. Reprodukory se automaticky připojily přes Bluetooth a hudba začala hrát přesně tam, kde ráno skončila: uprostřed skladby „West End Girls“. Ellery ráda zaháněla ticho v domě hudbou, protože vnější kulisy jí umožňovaly

nebrat zřetel na to, co se jí honí v hlavě. Hudbu 80. let si oblíbila, když táta rozvázal v dodávce zboží zákazníkům a ona jako malá jezdila o víkendech s ním. Táta už tu dávno nebyl, ale Bruce Springsteen s ní zůstane navždy.

Její stůl měl úplně dole zamykatelnou zásuvku, kde přechovávala to málo informací, které shromáždili o třech pohřešovaných. Tentokrát si složek nevšímala a místo nich vyndala penál z umělé hmoty se Snoopym, který měla od třetí třídy. Nálepka se Snoopym a Woodstockem už byla ošoupaná a v jednom růžku se odchlipovala. Zvedla víčko a uvnitř našla známé poklady: fotku, na které byla s Danielem a mámou na molu u Michiganského jezera; vyfotil je táta v létě před tím, než je opustil. Dále tam byla stuha, kterou získala v páté třídě za vítězství v pravopisné soutěži, Danielovy hodinky s Mistrem Yodou a vizitka z FBI.

Vzala ji do ruky a tiše přečetla jméno, jež na ní stálo: Reed Markham. Herec, který ho ztělesnil v tom televizním filmu, měl hranatou čelist a černé vlasy, jež mu padaly do očí. Nevěděla, jestli Markham ještě dělá u FBI a jestli by byl ochotný jí pomoci. Sam měl pravdu, že vlastně nemá žádný důkaz o tom, že by došlo k jakémukoli trestnému činu, a že ji vede jen pocit, že tu někde brousí netvor a možná si zrovna teď vyhlíží novou oběť. Když přišlo léto, její kolegové z oddělení se na ni dívali jako na blázna, který v jednom kuse mele něco o vraždě, jenže ti neměli žádnou představu. Nebyli nikdy tak blízko. Někřčili se ve vrahově kumbálu a nehmatali prsty po drápancích ve dřevě, jež tam nehty vyryly dívky, které už přišly o život. *Poznamenaná*, napadalo Ellie, když si někdy ve tmě přejížděla prsty po jizvách. Byla poznamenaná.

Ellie věděla, že pojem „poznamenaný“ se může pojit s nadáním nebo se šílenstvím. V jejím případě možná s obojím.

Ale nemýlila se, a pokud existoval vůbec někdo, kdo by jí mohl uvěřit, pak to byl Reed Markham. I on byl totiž kdysi poznamenaný.

Reed Markham se v ženách vyznal. Měl šlechetnou, laskavou matku a tři starší sestry, kterým zjevně nevdalo, že vytoužený bratříček není přímo z rodiny. Vyrůstal v jejich pokojících, kde převládala bílá a růžová barva, sedával uvelebený na jejich květovaném povlečení a sestry se mu svěřovaly se svými radostmi i strastmi, jako když se Kimberly podařilo přemluvit matku, že si může do pokoje pověsit plakát Kurta Cobaina, byť jen na vnitřní stranu dveří skříně, nebo když s Lynnette přestala bez sebemenšího důvodu v osmé třídě mluvit její nejlepší kamarádka. Sestry se mezi sebou ustavičně hádaly, ale s ním nikdy, a tak Reed pendloval z pokoje do pokoje a jako jediný příslušník rodiny znal všechna její tajemství – což si vysloužil tím, že si vždycky všechno nechával pro sebe. „Děkujeme Bohu i nebesům za to, že tě máma s tátou našli,“ prohlašovaly sestry pateticky a svíraly ho v navoněných náručích, což nezůstalo bez vlivu na jeho duševní i tělesný vývoj. Záhy si totiž uvědomil, že stejně snadno, jako ho rodina našla, mohl by o ni taky přijít. A tak dělal, co mohl, aby naplnil všechna její očekávání.

Tenhle letitý trénink se mu vyplatil, protože jak Reed dospíval, ocital se v ložnicích jiných děvčat, dívek, které už nebyly jeho sestry, ale kterým se líbilo, jak pozorně jim naslouchá, nepřerušuje jejich vyprávění, s jakou ochotou jim rozčesává vlasy, jak jim umí pochválit nové střevíce, protože musely vyzkoušet snad devadesát párů, než narazily na ty pravé. V době, kdy sledoval sestry, jak si na nákupech zkoušejí pořád další a další šaty, ještě nedokázal docenit,

že právě tím si tříbí schopnost vykouzlit patřičný uznalý úsměv, přesně ta pravá slova, po kterých byly dívky ochotné začít ze sebe oblečení strhávat. Později, když jeho životem prošlo hodně děvčat a on přišel na to, že stejné intuitivní schopnosti umí využít i při pátrání po zločincích, se ho kolegové občas zeptali: „Čím to je, že se tak vyznáš v lidech?“ Odpovídal, že to není zase tak těžké, jak si leckdo myslí: lidé se vám rádi svěří s tím, co v nich vězí, stačí jen dát najevo ochotu jim naslouchat.

Tak tedy Reed Markham toho věděl o ženách opravdu hodně – vlastně všechno kromě toho, jak se jmenuje ta, která právě ležela vedle něj v posteli. Hlava mu třeštila, jako by ji měl ve svěráku, a připadalo mu, že se mu vyschlý jazyk nevejde do pusy. Opatrně se převalil pod příkrývkou a odhadoval situaci. Byl u ní doma, jak pochopil, když jako sova pomrkával v kalném světle rozednívání a jezdil pohledem po béžových stěnách, které nepoznával, po prádelníku přeplněném nahoře od kraje ke kraji maličkými porcelánovými... musel nadzvednout hlavu, aby na to lépe viděl... velrybami? Složil hlavu zpátky na polštář, plácl o něj, až se mu bolestí stáhl obličej, ale žena vedle něj se ani nehнула. Vzpomněl si na ten bar, kde si dal prvních pár rumů s colou. Pokoušel se rekonstruovat okamžik, kdy se k němu ta žena přitočila, a doufal, že si tím vybaví, jak se jmenuje, ale mozek mu nabízel jen obraz vroubkovaného límečku jejích upnutých žlutých šatů. Debbie? Donna? *Začínalo to na D*, domníval se a oběma rukama si promnul obličej, až ho strniště škrábalo na dlaních.

Zaslechl nejasný bzukot a chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že mu vedle na nočním stolku vibruje mobil. Jeho spolence se protáhla a zamrkala a Reed stačil natáhnout ruku ještě včas, než mobil spadl na zem. Na displeji se neukázalo žádné jméno, ale poznal číslo ústředí. Z práce mu už sedmadvacet dnů nikdo nezavolal a on měl dojem, že jim to tak vyhovuje. Dvakrát si odkašlal, než se ohlásil: „Ano?“

„Agent Reed Markham?“

„U telefonu.“

„Mám na drátě policistku z... Woodbury v Massachusetts.“